

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 15Csp/159/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817208976
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Majerník
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2019:7817208976.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudcom JUDr. Miroslavom Majerníkom v spore žalobcu: L. U., B.. XX.XX.XXXX, X. X. XXX, XXX XX W. L., právne zastúpeného: JUDr. Hedviga Gallová, advokát so sídlom Zámocká 26, 811 01 Bratislava, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpeného: ČERNEJOVÁ&HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, o zaplatenie 11.951,59 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 25.08.2017 sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 11.951,59 EUR. Svoj nárok odôvodnil tým, že dňa 26.10.2009 podpísal so žalovanou spoločnosťou VÚB, a.s. Zmluvu o poskytnutí úveru č. U23292-09. Žalobcovi bol poskytnutý úver - "HypoPôžička" vo výške 15.000,- €. Túto pôžičku splácal 9 mesačnými splátkami po 203,- €, celkom vo výške 1.827,- €. Následne dňa 14.07.2010 podpísal žalobca Zmluvu o poskytnutí úveru č. U292797-10, kedy bol žalobcovi opätovne poskytnutý úver - "HypoPôžička" navýšením o sumu vo výške 8.654,99 €. Úver ďalej splácal 54 mesačnými splátkami po 216,30 €, celkom vo výške 11.680,20 €. Obe úvery sú evidované pod číslom zmluvy U292797-10. Žalobca predmetné pôžičky splatil vo výške 35.606,58 (9x203,- € a 54x216,30 €), a to po tom, čo došlo dňa 09.03.2017 k predčasnému splateniu úveru vo výške 22.099,38 €. Takto žalobca zo skutočne poskytnutého úveru vo výške 23.654,99 € (dňa 29.10.2009 - 15.000,- € a dňa 19.07.2010 - 8.654,99 €) vyplatil sumu 35.606,58 €, čo je 65%-né navýšenie. Postup žalovaného sa javí ako nekalá obchodná praktika a porušenie práva na strane žalobcu, z ktorého vzniklo bezdôvodné obohatenie, pretože finančné prostriedky vyplatené nad rámec poskytnutého úveru boli zo strany žalovaného prijaté bez právneho dôvodu. Žalobca uvádza, že predmetné zmluvy vykazujú závažné vady, a to pri určení poplatkov a úrokov z omeškania, t.j. pri podstatných náležitostiach zmluvy a obsahujú preto neprijateľné zmluvné podmienky. Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Predmetné úverové zmluvy sú v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve je totižto uvedená mesačná anuitná splátka, avšak z uvedeného nevyplýva, aká je výška splátok a iných poplatkov, t.j. z celkovej splátky nie je možné zistiť jednotlivé zložky, a to sa považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 5 OZ. Žalobca má za to, že Zmluvy o poskytnutí úveru

sú s poukazom na vyššie uvedené bezúročné a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z.. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. 15Csp/159/2017 zo dňa 21.02.2018 konanie o zaplatenie 1.672,00 Eur zastavil (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.279,59 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,02 % (výrok III.).

3. Súd druhej inštancie uznesením, sp. zn. 2Co/222/2018 zo dňa 17.04.2019 zrušil rozsudok v napadnutom II. vyhovujúcom výroku a III. výroku o nároku na náhradu trov konania a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: „Odvolací súd poukazuje prvotne na to, že na základe späťvzatia žaloby v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.672,01 € vyplývajúceho zo zmluvy „Hypopôžička“ č. U23292-09 uzavretej dňa 26.10.2009, tento záväzkový vzťah a plnenia na jeho základe poskytnuté, už nie sú predmetom konania. Nie je preto zrejmé, z akých dôvodov sa súd prvej inštancie zaoberal posudzovaním ustanovení tejto zmluvy podľa zákona č. 258/2001 Z.z. a nárokov z nej vyplývajúcich, ak z povahy veci a ani odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva súvislosť s konečným meritorným výrokom súdu, a negatívne to ovplyvnilo celkovú zrozumiteľnosť rozsudku. Pokiaľ ide o podstatu nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia toto je založené na tvrdení, že na základe zmluvy o úvere „Hypopôžička“ č. U292797-10 zo dňa 14.7.2010 plnil zo zmluvy žalovanému viac, než žalovanému podľa zákona patrilo, keď sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil v rozsahu 10.279,58 € sumarizujúc hodnotu finančných prostriedkov žalobcovi uhradených v splátkach vo výške 11.680,20 € (54 splátok x 126 €) a v hotovosti v súvislosti s predčasným zosplatnením dlhu vo výške 22.099,38 €, v pomere k finančným prostriedkom zo zmluvy získaným v rozsahu 23.500 €. Žalovaný nespochybnil rozsahu úhrady dlhu, ani čas jeho úhrady, keď k predčasnemu zosplatneniu úveru a jeho úhrade v hotovosti vo výške 22.099,38€ malo podľa tvrdenia žalobcu dôjsť ku dňu 9.3.2017. Podľa obsahu zmluvy o poskytnutí úveru „Hypopôžička“ č. U292797-10, žalovaný ako veriteľ, žalobca a Gabriel Szepesi ako dlžníci, uzavreli zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, keď v úvodných ustanoveniach zmluvy sa tiež uvádza, že zmluva sa uzatvára aj podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, iných úveroch a pôžičkách. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov titulom úveru, a to v časti A vo výške 8.654,99 € na osobný účet klienta, v časti B vo výške 294,50 € na účet Consumer Finance Holding a.s. na úhradu výdavkov s poskytnutím úveru, v časti C na úhradu pohľadávok banky vo výške 14.845,01 €. V časti A zmluvy, bolo dohodnuté splácanie úveru mesačnou anuitnou splátkou vo výške 216,30 € vrátane poistného 13,20 € s dátumom prvej splátky 20.8.2010, dátumom konečnej splatnosti 20.7.2030, úrokovou sadzbou 8,2 % ročne fixovanou na obdobie 5-tich rokov. Plnenie úverovej zmluvy bolo zabezpečené záložným právom k nehnuteľnosti špecifikovanej v záložnej zmluve. Podľa znenia zmluvy, zabezpečenie úveru poistením je vyznačené iba v prípade, ak si klient zvolil poistenie. Podľa bodu 4.1 zmluvy, dlžníci požadovali základný balík poistenia. Súčasťou zmluvy sú štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, informujúce o výške spotrebiteľského úveru, celkovej čiastke, ktorú bude musieť spotrebiteľ zaplatiť, o ročnej percentuálnej miere nákladov s uvedením údajov, ktoré vstupovali do tohto výpočtu, ako aj ďalšími aspektmi súvisiacimi s uzavretím zmluvy. V zmluve bola uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) 8,59 %, celkové náklady dlžníkov 48.744 € z toho istina 23.500 € a úroky s poplatkami 25.244 €. Priemerná hodnota RPMN uvádza údaj 5,76 %. Podľa obsahových náležitostí posudzovaná zmluva spadala medzi zmluvy úverové upravené § 497 Obch. zák., v zmysle ktorého zmluvného ustanovenia, sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Je tiež nepochybné, že vzhľadom na postavenie zmluvných strán išlo o zmluvu spotrebiteľskú, ako túto zmluvu definuje § 52 OZ. Podľa § 52 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Pokiaľ súd prvej inštancie

konštatoval, že na uvedený zmluvný vzťah sa vzťahovali tiež ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., tak vyjmúc fakt, že obsahom súdneho rozhodnutia je citácia ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v znení nezodpovedajúcim času uzavretia zmluvy, súd prvej inštancie neposkytol žiadnu odpoveď na to, ako sa vysporiadal so zákonným ustanovením § 1 ods. 3, § 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, v zmysle ktorého úver, ktorý bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého lehota splatnosti bola viac ako 10 rokov, ako je to aj v predmetnom prípade, sa nepovažuje za spotrebiteľský úver. Prítom § 24 zákona č. 129/2010 Z.z. odkazujúci na uplatnenie zákonných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. aj u tých zmlúv, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, sa vzťahoval len na iných veriteľov, za ktorých sa považovali subjekty nemajúce povahu banky. Súdu prináleží výklad zákona i výklad právnych úkonov realizovaných stranami sporu, tento výklad však musí sledovať limity dané zákonnou úpravou, osobitne ak ide o kogentnú právnu úpravu, od ktorej sa nemožno odchyliť dohodou, pričom výklad posudzovaných právnych úkonov, ktorý prichádza do úvahy pri ich nejednoznačnosti, musí rešpektovať zmysel a účel sledovaný stranami sporu pri prejave vôle. Žalobca sa nedovoľával pochybenia pri uzatváraní zmluvy, či akéhokoľvek omylu pri vstupe do záväzkového vzťahu so žalovaným, z konania nevyplýva, aby bol nútený do uvedeného záväzkového vzťahu vstúpiť, aby bolo akýmkoľvek konkrétnym spôsobom zneužitie jeho postavenie spotrebiteľa, a pokiaľ by takýto záver mienil súd prvej inštancie urobiť, ako to vyplýva z bodu 20. jeho odôvodnenia, je nevyhnutné, aby si preto zaobstaral dostatok skutkových zistení vychádzajúcich z vykonaného dokazovania. Z obsahu spisu nemožno zo žiadneho dôkazu spočívajúceho v obsahu zmlúv, či obsahu vyjadrení strán sporu vyvodiť, aby žalovaný pri uzatváraní zmluvy so žalobcom konal nekalým spôsobom, či spôsobom odporujúcim zásade dobrým mravom a zásadám poctivého obchodného styku. Aj za situácie, ak by bolo opodstatnené posudzovať úverovú zmluvu strán podľa zákona č. 129/2010 Z.z., závery súdu prvej inštancie o absencii podstatných náležitostí vyžadovaných § 9 citovaného zákona, sú založené na nesprávnom a neúplnom zistení skutkového stavu, a v časti konštatovania nedostatku členenia splátky dlhu na jednotlivé splátky istiny, úrokov a poplatkov, tiež vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konštrukcia opodstatnenosti nároku žalobcu zhmotnená v rozhodnutí súdu prvej inštancie sa javí ako nezodpovedajúca právnej úprave i obsahu súdneho spisu. Údaj o priemernej hodnote RPMN, ako na to správne poukazuje žalobca, vychádza z verejne dostupných údajov zverejňovaných Ministerstvom financií SR, Národnou bankou Slovenska v zhode s § 21 ods. 2, 4 zákona č. 129/2010 Z.z. Ako vyplýva z oznámenia za rozhodné obdobie (§ 9 ods.2 písm. y/) o súhrnných informáciách o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za prvý štvrtrok 2010, hodnota priemernej RPMN zodpovedá údaju uvedenému v zmluve 5,76 %. Aj pre prípad nesprávneho uvedenia priemernej hodnoty RPMN, §11 zákona č. 129/2010 Z.z. nespája s týmto nedostatkom možnosť sankcionovať veriteľa bezúročnosťou zmluvy, čo je dané povahou priemernej RPMN, ktorá neodráža rozsah práv a povinností dlžníka z konkrétnej zmluvy. Ak § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy používa pojmy výška, počet, termíny splátok, istiny, úrokov a poplatkov, je možné eurokonformným výkladom v súlade so zákonom dospieť k záveru, že toto ustanovenie obsahuje spresnenie, čo splátka úveru zahŕňa, neukladá však povinnosť uviesť požadované informácie (výška, počet, splatnosť splátky) vo vzťahu ku každej položke (istina, úrok, poplatok). Pokiaľ súd prvej inštancie považoval za nevyhnutné členenie splátky na jednotlivé zložky, jeho názor vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. K výkladu sporného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 22.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, ako aj sp.zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. 4. 2018, v ktorých prijal záver, že vnútroštátna úprava nie je v rozpore s úpravou Smernice a je prípustný aj možný eurokonformný výklad vnútroštátnej úpravy priamo zodpovedajúci aj výslovnému zneniu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Najvyšší súd vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, Smernice, rozsudku SD EÚ C-42/15 ustálil, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje v sebe požiadavku „členenia“ splátky, ale jej špecifikáciu vzťahuje iba na počet splátok, termín splatnosti a sumu splátky. Predmetom splátky môže byť istina, úroky, poplatky uvádzané samostatne alebo súhrne. Pokiaľ je predmetom spotrebiteľského úveru amortizácia istiny (postupné umorovanie-znižovanie istiny v splátkach), spotrebiteľ je informovaný o rozsahu istiny, úrokoch a ďalších zložkách splátky dlhu vo forme amortizačnej tabuľky, ak o ňu požiada. Uvedenie výšky, počtu a termínov splátok dlhu, tak umožňuje spotrebiteľovi určiť (poznať) výšku jeho záväzku pri jeho riadnom splácaní, a má tiež vždy právo aj na doplňujúce informácie (amortizačnú tabuľku), ak splácaním dochádza k amortizácii istiny. Pri posudzovaní úplnosti údajov o celkových nákladoch a celkovej čiastky, ktoré je povinný žalobca zo zmluvy ako spotrebiteľ platiť, súd prvej inštancie pri aplikácii zákona č. 129/2010 Z.z., opomenul vychádzať z pojmového vymedzenia týchto náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane

úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok (§ 2 písm. g/zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. h/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Zohľadňujúc vyššie uvedené zákonné ustanovenia, z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, prečo súd prvej inštancie zahrnul do celkových nákladov poistné, a priamo zo zmluvy nevyplýva, aby poistné malo byť podmienkou uzavretia zmluvy tj aby malo charakter poistenia povinného. Nemožno pritom nechať bez povšimnutia, že základnou argumentáciou žalobcu na zdôvodnenie jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia boli tvrdenia o neprimeranosti odplaty. Neprimeranosť odplaty pritom odvodzoval z toho, že žalovanému vrátil o 77% viac, ako od neho získal. Vyjmúc fakt, že žalobca neodôvodnil ako dospel k tomuto percentuálnemu vyjadreniu (oproti poskytnutej sume 23.500€ žalobcovi najviac uhradil 10.279,59 €, čo predstavuje 44% sumy úveru), je potrebné upriamiť pozornosť žalobcu na to, že len násobne vyššia čiastka vrátených peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere oproti sume poskytnutej, neznamená za každých okolností, že odplata zo zmluvy je neprimeraná. Je prirodzené, že v prípade dlhšie trvajúceho zmluvného vzťahu suma plnenia, ktorú dlžník žalobcovi vráti bude vyššia, ako v prípade kratšej doby splatnosti. Rovnako tak na výšku plnenia dlžníka má vplyv aj akéhokoľvek omeškanie s vrátením dlhu, ktoré navyšuje rozsah záväzku o úroky z omeškania, alebo iné dojednané sankcie. V čase vzniku záväzkového vzťahu strán sporu sa primeranosť odplaty hodnotila v zmysle § 53 ods. 6 OZ prihliadajúc na odplatu žiadanú veriteľmi v obdobných právnych vzťahov. Vychádzajúc z priemernej úrokovej miery 7% ročne v roku 2010 pre hypotekárne úvery so splatnosťou nad 5 rokov, v zmluve dohodnutá sadzba 8,2 % ročne zodpovedala kritériu primeranosti (viď štatistické údaje Národnej banky Slovenska v období roku 2010). Podstatným pre rozhodnutie o primeranosti, či neprimeranosti odplaty je vyhodnotenie všetkých faktorov existujúcich v čase uzavretia zmluvy na finančnom trhu pri poskytovaní úverov. Konštatovanie neprimeranosti odplaty nemožno založiť len na porovnaní sumy dlžníkovi poskytnutej a sumy, ktorú je dlžník povinný vrátiť, ale je potrebné vziať do úvahy charakter úverovej zmluvy, osobu dlžníka a jeho bonitu, spôsob zabezpečenia záväzku, úrokové miery na trhu platné v čase uzavretia zmluvy, dobu splácania dlhu i ďalšie okolnosti determinujúce podmienky úveru a jeho rizikovosť (napr. účelové určenie úveru, platobná história dlžníka, a pod.) ako to napokon priamo vyplýva aj z § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. V časti rozhodnutia, v ktorej sa súd prvej inštancie vyporiadaval s námietkou premlčania vznesenej žalovaným, z jeho odôvodnenia nemožno vyvodiť na základe akých skutkových zistení dospel k záveru, že je potrebné aplikovať ustanovenia o úmyselnom bezdôvodnom obohatení, na ktoré sa vzťahuje desaťročná objektívna premlčacia lehota. Prezumpcia úmyslu v konaní subjektu, s ktorou formou zavinenia zákon spája nepriaznivé právne následky, nie je prípustná. Existencia úmyslu musí byť v konaní preukázaná výsledkami vykonaného dokazovania. Samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení subjektu v oblasti poskytovania úverov, súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov, nemôžu bez ďalšieho zakladať úmysel veriteľa. Je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas vykonania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu (porovnaj NS SR sp.zn.1Cdo 238/17). Žiada sa dodať, že ani úvaha súdu o tom, že subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začína plynúť odo dňa konzultácie veci s právnym zástupcom, nie je nijakým spôsobom zdôvodnená, a prehliada závery konštantnej judikatúry o tom, že pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je rozhodujúca vedomosť o právnej kvalifikácii nároku (porovnaj NS SR sp.zn. 3 Cdo 169/2017). So zreteľom na okolnosti prípadu sa námietka premlčania javí navyše ako neopodstatnená, ak predmetom konania ostane dlžná suma vo výške 10.279,58 € z úverovej zmluvy „HypoPôžička“ č. U292797-10 zo dňa 14.7.2010, keď žalobcom je tvrdené, že k predčasnemu zosplateniu dlhu došlo v mesiaci marec 2017, kedy žalovanému poukázal v hotovosti 22.099,38 €, žalovaný potvrdzuje, že začiatkom roka 2017 mal byť uhradený zostatok dlhu z tejto úverovej zmluvy, pričom žaloba bola podaná už dňa 25.8.2017. Za takýchto okolností by v rozsahu uplatňovanej pohľadávky nemohla začať plynúť objektívna a subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia skôr, ako došlo k poskytnutiu samotného plnenia, čo sa malo udiť v marci 2017. Vzhľadom na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nereagovalo na žiadnu z podstatných námietok žalovaného, v časti posudzovania náležitosti zmluvy nezodpovedalo obsahu zmluvy, ani zákonnej úprave, neposkytovalo zrozumiteľné skutkové a právne odôvodnenie posudzovaného nároku,

stalo sa nespôsobilým na zmenu alebo potvrdenia rozhodnutia v odvolacom konaní, a odvolaciemu súdu neostávala iná možnosť iba napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť. V opätovnom konaní súd prvej inštancie prihladajúc na predmet sporu, vyhodnotí charakter zmluvy „HypoPôžička“ č. U292797-10 zo dňa 14.7.2010 reagujúc na námietky žalobcu i zákonnú úpravu vyplývajúcu z § 1 ods. 3 a súvisiacich ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z.. V prípade konštatovania nedostatkov zmluvy zakladajúcich nárok žalobcu na poskytnutie peňažného plnenia, tieto svoje závery zdôvodní s odkazom na konkrétne skutkové zistenia vyplývajúce mu z vykonaného dokazovania, ktoré právne vyhodnotí podľa zákonnej úpravy, ktorej aplikáciu presvedčivým spôsobom vyargumentuje. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne tiež o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP). V prípade rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov, vo výroku rozhodnutia zreteľne vyjadrí ktorej zo strán sporu, proti ktorej protistrane, nárok na náhradu trov konania priznáva.“

4. Okresný súd po zrušení krajským súdom vo veci doručil rozhodnutie obom sporovým stranám. Žalobca ani žalovaný na doručené rozhodnutie krajského súdu žiadnym spôsobom písomne nereagovali.

5. Následne okresný súd nariadil vo veci pojednávanie.

6. Žalobca na pojednávaní trval na tom, že ide jednoznačne o spotrebiteľský charakter úveru, pričom poukázal na listinné dôkazy, s ktorými nedisponoval a to: Žiadosti o pôžičku zo dňa 22.09.2009 a zo dňa 31.05.2010. Zmluvy o poskytnutie úveru, tzv. hypopôžičky, ktoré sú formulárové typy zmlúv a zmluvné podmienky, predovšetkým týkajúce sa úrokov a poplatkov neboli zmluvnými stranami individuálne dojednané, čo v podstate nepreukázal ani žalovaný v tomto súdnom konaní. Naďalej zotrvával na tom, že to je neprijateľná zmluvná podmienka. S poukazom na § 53 ods. 5 a § 35 OZ je z časti táto zmluva neplatná, pretože je aj v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch, je v rozpore aj s § 9 ods. 2 písm. k). Zo zmluvy, ktorá je predložená zo strany žalobcu je síce uvedená RPMN 8,80 %, avšak úrok z omeškania v ďalšom odseku je už odkaz na úroky z omeškania uvedené v cenníku. Cenník ako taký je prílohou zmluvy aj v rámci obchodných podmienok a žalobca mal za to, že už toto je nedostatočná podmienka zmluvy a zakladá dôvod na to, že táto časť zmluvy by bola neplatná, pretože spotrebiteľ nemal možnosť na základe takto určených základných podmienok v zmluve, v časti A) úveru jednoznačne určiť a vyjsť z toho koľko vlastne bude splácať. Bežná splátka vo výške 203,- EUR uvedená absolútne v sebe nezahŕňa možnosť spotrebiteľa zistiť, čo vlastne platí. Ďalším nedostatkom v tejto zmluve je predovšetkým rozpis časti A) úveru a časti B) úveru, kde vystupuje sprostredkovateľ a správca úveru spoločnosť Consumer finance holding, na účet ktorej je zaslaná suma z poskytnutého úveru ako úhrada výdavkov a náhrad súvisiacich s poskytnutím úveru. Žalobca má za to, že bol uvedený do omylu a bola zneužitá jeho neznalosť pri poskytovaní úveru, a preto si myslí, že má nárok na finančné odškodnenie. Pri zmluve z roku 2010, kde celková výška spotrebiteľského úveru bola 23.794,50 EUR, išla časť na účet klienta a časť bola na vyplatenie predchádzajúceho úveru. Po úhrade sumy, po jednotlivých splátkach po 7 rokoch, kde za 7 rokov žalobca zaplatil 11.687,20 EUR, požiadal o predčasné splatenie a bola mu vypočítaná suma na vyplatenie 22.099,38 EUR, kde spolu zaplatil 33.779,58 EUR. Žalobca zastáva názor, že nemôže byť sankcionovaný za predčasné splatenie zmluvy. Bral úver na 20 rokov, avšak zaplatil ho za 7 rokov. Až v momente vyčíslenia sumy predčasného splatenia úveru a to 09.03.2017 sa žalobca dostal do omylu a týmto napadá dobré mravy.

7. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že zotrváva na podaniach predložených do spisu, ktoré boli v dostatočnom rozsahu produkované zo strany žalovaného, s čím sa stotožnil aj krajský súd. Nejde o spotrebiteľský zmluvný vzťah, ktorý by spadal pod zákon o spotrebiteľských úveroch, uvedené potvrdzujú závery krajského súdu. Ak skutočným účelom úveru bola rekonštrukcia, tak samotný zákon hovorí, že rekonštrukcia nehnuteľnosti nespadá pod zákon o spotrebiteľských úveroch. Čo sa týka prednesenej námietky, že žalobca bol uvedený do omylu, je podľa právneho zástupcu žalovanej strany neopodstatnená.

8. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a zistil tento skutkový stav:

9. Dňa 21.10.2009 uzavreli žalobca so spoludlžníkom R. U. na jednej strane a žalovaná na formulárovom tlačive nazvanom "zmluva o poskytnutá úveru HypoPôžička" č. U 23292-09 zmluvu, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 15.000,- EUR. V časti základne podmienky tejto formulárovej zmluvy boli vyplnené údaje: úver vo výške 15.000,- EUR, mesačná anuitná splátka 203,- EUR, dátum

prvej splátky 20.11.2009, počet splátok 120, dátum poslednej splátky 20.10.2019, úhrada nákladov súvisiacich s poskytnutím úveru 434,50 EUR, ročná úroková sadzba 8,80 % p.a., RPMN 9,97 %, celkové náklady dlžníka 23.331,60 EUR, priemerná hodnota RPMN 9,58 %. Následne Dňa 19.07.2010 uzavreli žalobca so spoludlžníkom R. U. na jednej strane a žalovaná na formulárovom tlačive nazvanom "zmluva o poskytnutá úveru HypoPôžička" č. U 292797-10 zmluvu, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 8.654,99 EUR. V časti základne podmienky tejto formulárovej zmluvy boli vyplnené údaje: úver vo výške 8.654,99 EUR, mesačná anuitná splátka 216,30 EUR, dátum prvej splátky 20.08.2010, počet splátok 240, dátum poslednej splátky 20.07.2030, úhrada nákladov súvisiacich s poskytnutím úveru 294,50 EUR, ročná úroková sadzba 8,20 % p.a., RPMN 8,59 %, celkové náklady dlžníka 48.744 EUR, priemerná hodnota RPMN 5,76 %. V časti C úveru pri základných podmienkach je uvedené, že časť úveru určená na pohľadávky: Banka voči klientovi zo zmluvy č. 23292 vo výške 14.845,01 EUR bude prevedená na účet číslo 2007679721/0200- Všeobecná úverová banka.

10. Žalobca predmetné pôžičky splatil vo výške 35.606,58 (9 x 203,00 EUR a 54 x 216,30 EUR) a dňa 09.03.2017 došlo k predčasnemu splateniu úveru vo výške 22.099,38 EUR. Takto žalobca na plnenie povinnosti zo skutočne poskytnutého úveru vo výške 23.654,99 EUR (dňa 29.10.2009 - 15.00,00 EUR a dňa 19.07.2010 - 8.654,99 EUR) zaplatil sumu 35.606,58 EUR.

11. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

12. Podľa obsahových náležitostí posudzovaná zmluva spadala medzi zmluvy úverové upravené § 497 Obch. zák., v zmysle ktorého zmluvného ustanovenia, sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Je tiež nepochybné, že vzhľadom na postavenie zmluvných strán išlo o zmluvu spotrebiteľskú, ako túto zmluvu definuje § 52 OZ. Podľa § 52 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľským úverom nie sú:

- a) hypotekárny úver podľa osobitného predpisu
- b) úver na bývanie podľa všeobecného predpisu o úveroch na bývanie,
- c) úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti,
- d) úver, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti,
- e) úver, ktorého účelom je splatenie úverov na základe zmlúv uvedených v písmenách a) až d),
- f) úver, ktorého výška je menej ako 100 eur a viac ako 75 000 eur; ak je na rovnaký alebo obdobný účel uzavretých v období 12 mesiacov viac zmlúv o úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver podľa tohto zákona,
- g) nájom podľa Občianskeho zákonníka, ak v zmluve o nájme nie je ustanovená povinnosť kúpy predmetu zmluvy po uplynutí určitej doby,
- h) úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť do jedného mesiaca, ak v § 4 ods. 16 nie je ustanovené inak,
- i) úver bez úroku a bez ďalších poplatkov,
- j) úver, ktorý poskytuje zamestnávateľ svojim zamestnancom z vlastných zdrojov bez úroku alebo s ročnou percentuálnou mierou nákladov nižšou, ako prevláda na finančnom trhu, a ktorý sa neponúka verejne,
- k) úver poskytovaný na základe zmluvy, ktorá je uzavretá na základe rozhodnutia súdu alebo iného orgánu ako výsledok vyriešenia sporu na súde alebo pred iným orgánom,

- l) úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace,
- m) úver podľa osobitných predpisov,
- n) úver bez poplatkov týkajúci sa odloženej platby existujúceho dlhu,
- o) úver, na zabezpečenie ktorého sa od spotrebiteľa vyžaduje, aby ako zábezpeku uložil do úschovy veriteľa hnutelnú vec a zodpovednosť spotrebiteľa sa obmedzuje výlučne na túto založenú hnutelnú vec,
- p) úver poskytovaný na účely podľa osobitných predpisov⁴⁾ pre obmedzený okruh osôb vo verejnom záujme a za úrokové sadzby nižšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, alebo bezúročný úver, alebo za iných podmienok, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, a za úrokové sadzby, ktoré nie sú vyššie ako úrokové sadzby prevládajúce na finančnom trhu,
- q) úver, ktorého účelom je financovanie sústavného poskytovania služieb alebo dodávanie tovaru rovnakého druhu, ktorý spotrebiteľ spláca počas poskytovania služieb alebo dodávania tovaru formou splátok,
- r) úver poskytovaný vlastníkom bytov a nebytových priestorov zastúpených správcom alebo spoločenstvom vlastníkov na účely podľa osobitného predpisu.

14. Podľa § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

15. Podľa § 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere na žiadosť spotrebiteľa uzavrela prostredníctvom prostriedku diaľkovej komunikácie, ktorý neumožňuje poskytnúť informácie podľa odseku 1 spôsobom podľa odseku 2, veriteľ tieto informácie poskytne spotrebiteľovi bezprostredne po uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

17. V konaní po zrušení predchádzajúceho rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom žalobca neprodukoval prostriedky procesného útoku, na základe ktorých by bolo dôvodným odchyliť sa od právnych názorov odvolacieho súdu založených na tom, že :

- pri aplikácii zákonných ustanovení § 1 ods. 3, § 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 24 zákona č. 129/2010 Z.z. odkazujúci na uplatnenie zákonných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. neprichádza do úvahy právna kvalifikácia uzavretých úverových zmlúv podľa zák. 129/2010 Z.z.

- vychádzajúc z priemernej úrokovej miery 7% ročne v roku 2010 pre hypotekárne úvery so splatnosťou nad 5 rokov, v zmluve dohodnutá sadzba 8,2 % ročne zodpovedala kritériu primeranosti

- so zreteľom na okolnosti prípadu námietka premlčania je neopodstatnená

- žalobca v konaní nepreukázal pochybenia pri uzatváraní zmluvy, či akéhokoľvek omylu pri vstupe do záväzkového vzťahu so žalovaným, ani to, aby bol nútený do uvedeného záväzkového vzťahu vstúpiť, aby bolo akýmkoľvek konkrétnym spôsobom zneužitie jeho postavenie spotrebiteľa

18. Vzhľadom na vykonané dokazovanie a citované zákonné ustanovenia súd dospel k záveru, že zmluva 2009 ako i zmluva 2010 boli v plnom súlade s príslušnými na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Obe zmluvy o úvere sú v plnom súlade s požiadavkami kladenými príslušnými právnymi predpismi, neabsentujú v nich žiadne žalobcom namietané údaje, nie sú v nich žiadne neprijateľné podmienky, zmluvné dojednania nie sú v rozpore so zákonom ani dobrými mravmi a žiadna z daných dvoch zmlúv netrpí neplatnosťou. Záväzkové vzťahy založené oboma zmluvami už zanikli splnením, kedy zaviazaní dlžníci oba záväzkové vzťahy plne akceptovali a dlh splatili. V konaní bolo ďalej preukázané, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného, čo potvrdzuje i existujúca

rozhodovacia prax ohľadne spotrebiteľských zmlúv (úverov) - verejne dostupný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.09.2015, sp. zn. 17Co/799/2014: „Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatvorení spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný uzavrel so žalobcom zmluvu o úvere podľa jej obsahu v zmysle § 497 a nasledujúce zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky čo do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť za ne úroky. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzavretia zmluvy ani v čase prijatia platieb od žalobcu nemohol vedieť ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd ním uzavretú zmluvu so žalobcom ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona č. 255/2001 Z.z.“

19. Ďalej súd uvádza, že podľa § 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nejde o spotrebiteľský zmluvný vzťah, ktorý by spadal pod zákon o spotrebiteľských úveroch, ak skutočným účelom úveru bola rekonštrukcia, tak samotný zákon hovorí, že rekonštrukcia nehnuteľnosti nespadá pod zákon o spotrebiteľských úveroch.

20. Rešpektujúc rozhodnutie krajského súdu, viazaný jeho právnym názorom postupujúc plne v jeho intenciách súd mal za to, že žalobca ani po zrušení veci krajským súdom nekonkretizoval nedostatky zmluvy zo dňa 14.07.2010, ktoré by mali zakladať uplatnený nárok. Zmluva obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti.

21. Aj pri prípadnej alternatíve kvalifikácie uzavretých zmlúv v zmysle zák. o spotrebiteľských úveroch (zák.č.129/2010 Z.z.), na ktorý sa odvoláva žalobca, vzhľadom na už judikované závery (3Cdo/146/2017, ako aj sp.zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. 4. 2018, rozsudku SD EÚ C-42/15- viď čl.2 ods.2 Základných princípov CSP) ani nerozčlenie splátky na istinu, úroky, poplatky nespája so sebou bezúročnosť či bezpoplatkovosť úveru (napr. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Tak ako je už uvedené vyššie, výška odplaty dohodnutá v zmluve nebola neprimeraná. Údaj o RPMN uvedený v zmluve je správny a ani prípadné jeho nesprávne uvedenie nemá za následok bezúročnosť zmluvy. Z obsahu spisu a žalobcom produkovaných prostriedkov procesného útoku nemožno vyvodiť záver, že žalovaný so žalobcom konal pri uzatváraní zmluvy nezákonným spôsobom, či s úmyslom uviesť spotrebiteľa do omylu na ujmu jeho spotrebiteľských práv. Na základe uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov s prihliadnutím na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach súd prvej inštancie dospel k záveru, že plnenie, ktoré žalobca na základe uzavretých úverových zmlúv poskytol žalovanému, nie je plnením bez právneho dôvodu, ani plnením z neplatného právneho úkonu, či plnením z dôvodu, ktorý by odpadol (§ 451 ods.2 Obč.zák.) a nie je ani v rozpore s dobrými mravmi. Úver poskytnutý žalovaného nie je ani bezúročným a bezpoplatkovým. Preto žalobcom uplatnený nárok nie je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalobe nebolo možné vyhovieť. Súdu neostala iná možnosť, len žalobný návrh zamietnuť.

22. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Náhrada trov konania bola žalovanému priznaná v rozsahu úspechu, to znamená v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia na Okresný súd Rožňava.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.